

Když neodejdu, Přímluvce nepřijde

Rožnov, Střítež: 19.5.2019

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ř 8, 1 - 17

Text: J 16, 5 – 7 *Nyní však odcházím k tomu, který mě poslal, a nikdo z vás se mě nezeptá: Kam jdeš? Ale že jsem s vámi tak mluvil, zármutek naplnil vaše srdce. Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám.*

Dnešní neděle nese název „Cantate“ – tedy „zpívejte“. Zpěv při bohoslužbách je především adorací, čili uctíváním a má to být mimo jiné prostor pro vyjádření našich emocí vůči Bohu. Kázání je pak tou více racionální složkou bohoslužeb a jeho význam spočívá v oslovení posluchačů Božím slovem. Zčásti pak je jeho význam i katechetický, tedy vzdělávací. Katecheze se ve sboru koná nejen při bohoslužbách, ale i při práci s různými generačními skupinami nebo se jedná o katechezi individuální. Biblické vyučování je ve velké míře postaveno na vyprávění příběhů. Evangelík tak získává velmi dobré povědomí zejména o životě Pána Ježíše Krista. Víme, že se narodil v Betlémě, v jesličkách na seně, že proměnil vodu ve víno, že nasýtil pětitisícový zástup, že kázal na hoře, dovedli bychom jistě povyprávět mnohá z jeho podobenství, třeba to o milosrdném samaritanu, nebo o marnotratném synu. Víme, že vzkřísil Lazara, že uzdravoval nemocné, vymítal demony, odpouštěl hříchy. A samozřejmě to hlavní, že byl ukřižován, zemřel a třetího dne vstal z mrtvých. A že to udělal pro nás, aby nás vykoupil z našich vin a spasil k životu věčnému. To všechno důvěrně známe, protože jsme to odmalička slýchali, protože tak jsme se to učili ke konfirmaci, protože tak to je a tak tomu máme věřit. Aniž bych to chtěl nějak snižovat, skutečně mnoho lidí si myslí, že toto je víra. Prostě věřit, že je pravda všechno to, co jsme se o Pánu Ježíši učili, věřit, že to tak všechno bylo, jak se to píše v bibli. To je pěkné a jistě správné. Ale víra v tom pravém slova smyslu to skutečně není. Je to možná jakési přesvědčení. Možná je to taková dětská víra. A mnoho lidí bohužel ustrne na tomto stupni svého křesťanského vývoje. Projdou evangelickou katechezí a křesťanství se jim stane přesvědčením. Tomu, co jsem se naučil, co jsem se dozvěděl, tomu věřím, že to tak je. Víra jako nauka, jen jako učení, povědomost, znalost, informovanost, jakési křesťanské nebo alespoň evangelické či biblické vzdělání. To všechno je samozřejmě důležité a potřebné. Ale je falešné, když to někdo nazývá vírou.

Bratři a sestry, tam, kde svou zbožnost redukuje na pouhou povědomost o Ježíši, tam kde nám zůstane Ježíš pouze jako vzor dobrého člověka, tam se samozřejmě nejedná o křesťanskou víru. Ale dokonce ani tenkrát, když ho bereme jako Božího Syna, a i když tomu skutečně věříme, že zemřel a byl vzkříšen, ale je to pro nás jen nauka, jen popis historické události, jen biblické vyprávění, tak stále to z nás nedělá věřící lidi. Jsme pouze těmi, kteří to znají z nedělní školy a od konfirmace, pamatujeme si to a důvěrně to známe. Ale křesťanská víra to není. Jakub ve své epištole píše: „Ty věříš, že je jeden Bůh. To je správné. I démoni tomu věří, ale hrozí se toho.“ (Jk 2, 19)

Víra je přece něco jiného: Víra není to, co si myslíme, o čem jsme přesvědčeni, ale to, jací jsme. Jak se projevujeme. Jak jednáme. Jak se v životě rozhodujeme. Podle čeho se řídíme. Kam směřujeme. O co usilujeme. Řeceno biblicky: Věřící člověk je teprve tehdy věřící, když je proměněný Duchem svatým. Když má nové srdce, o kterém mluví prorok Ezechiel. Když oblékl ten nový šat, o kterém káže Ježíš. Když je v Kristu novým stvořením, o kterém píše ap. Pavel. Když miluje Boha celým svým srdcem.

K těmto úvahám nás vede dnešní biblický text. I učedníci po určitou dobu znali Ježíše jen jako historickou postavu. A znali jeho život velmi podrobně, protože to všechno, co dělal, s ním sami zažili. Věděli o něm kdeco. Tak jako člověk, který si nastuduje biografii nějaké významné osobnosti. Jsou lidé, kteří spíše než v Bohu mají nějakou víru o Bohu. Prostě věří o Bohu a o Ježíši to a to. Jistě i taková víra je potřebná a říkáme jí dogmatika. Ale skutečně věřit v Ježíše znamená důvěřovat mu, počítat s ním ve svém životě, svěřit mu svůj život, nechat svůj život prostoupit důvěrou a spolehnutím na svého Pána. A to teprve ten pravý adrenalin víry. Spoléhat se v životě na zachránce, na kterého si nemohu sáhnout. Taková víra má doslova proměňující účinek na člověka. Tak se člověk otevírá působení Ducha Kristova, Ducha svatého. Pokud v naší víře zůstane místo jen pro toho pozemského historického Ježíše z biblických příběhů a neuděláme místo Duchu svatému, aby nás doslova prodchnul, pak se nám z Ježíše nestane Kristus – tedy skutečný Spasitel, zachránce, Pán a Král. Ano, my budeme o něm věřit, že on to všechno je. Budeme věřit, že je Spasitel, ale nebudeme prožívat tu spásu. Budeme věřit, že je Pán, ale nebudeme zakoušet jeho moc. Budeme o něm věřit, že je Král, ale nebudeme se poddávat jeho vládě.

Zkušenost s živým vzkříšeným Kristem můžeme mít dnes jenom prostřednictvím Ducha svatého. My musíme nechat toho historického Ježíše odejít k Otci, abychom mohli přijmout jeho Ducha. Duch svatý je totiž Duch Kristův, je to Kristus v nás, a Písmo praví, že kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. My jsme bratry a sestrami v Kristu jen tenkrát, pokud skutečně jsme v Kristu – pokud máme Ducha Kristova. Jsme-li narozeni z vody a z Ducha.

A tak pozemský Ježíš odchází a my slyšíme, jak si posteskl, že učedníky ani nezajímá, kam jde: Říká: „Nyní však odcházím k tomu, který mě poslal, a nikdo z vás se mě nezeptá: Kam jdeš?“ Pravého učedníka by mělo zajímat, co je Kristovým záměrem, kam směřuje, co zamýšlí, co je jeho vůle, kam jde, jaký je cíl jeho cesty. Ptát se na každém kroku, kam by nyní šel Kristus, co by dělal na mém místě, kam by směřoval – to je „mít Ducha Kristova“. My potřebujeme, aby namísto jen historického a pro někoho legendárního Ježíše přišel živý a přítomný Kristus a vedl nás a řídil v našem životě, podpíral nás, dodával nám sílu, zaštit'oval nás v našich zápasech – a on to činí skrze Ducha svatého. Proto nelitujme, že pozemský Ježíš odešel ke svému Otci, protože my potřebujeme duchovního Krista - ve svém srdci, rádce, Utěšitele, Přímluvce, Ducha svatého. Ježíš říká: „Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepříjde. Odejdu-li, pošlu ho k vám.“

A tak, bratři a sestry, jestli je pro nás Ježíš stále jen postava z dávné minulosti, nechme takového Ježíše, řečeno biblickým obrazem „vystoupit na nebesa“. S takovým Ježíšem se už na ulici nepotkáme. Mnozí proto i přestali věřit, protože dosud ani nechápali Ježíše jinak. Ale Ježíš sám řekl: „Prospěje vám, když mě necháte odejít do nebes.“ Podle jeho slov máme prosit, aby nám byl dán Duch svatý, který nám zprostředkuje setkání s živým vzkříšeným Kristem tady na zemi. Protože Duch svatý není nikdo jiný než Duch Kristův, jeden a tentýž Bůh. Apoštol Pavel říká: „Ačkoli jsme dříve viděli Krista po lidsku, nyní ho už takto neznáme.“ (2K5,16) Pozemský Ježíš odešel do nebe. Nám zůstává živý Kristus, z něhož duchovně žijeme skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Amen.

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, prosíme za tvoji církev. Dej, ať je v tomto světě nositelem tvého Ducha. Modlíme se za naši Českobratrskou církev evangelickou, ať je vedena Tvým Duchem, zvláště v různých rozhodováních a v pohledu do budoucnosti. Modlíme se za náš sbor, aby byl majákem pro své okolí. Přímlouváme se vzájemně jeden za druhého. Dej, ať nikdo není se svými břemeny sám. Modlíme se za ty, kteří nemají v tomto světě žádného zastání. Dej, ať se dovedeme přímlouvat za ty, kteří se neobejdou bez pomoci druhých. Modlíme se za ty, kteří při pohledu na církev nevidí Tebe, ale jen lidskou ubohost a hřích. Obnov nás svým Duchem, ať vydáváme svědectví o tvé pravé lásce. Amen.*